

Ecclesia est consuetudo, quod absentibus ex iusta causa dantur. Sic Couarr. *dicto num. 8. vers. 10.* Francus *d. cap. unico. §. qui vero. num. 4.* & sic explicat Couar. auctores in oppositum allegatos.

DVBIVM XCIII.

An Canonici, qui non interfunt diuinis officijs, negotijs Ecclesie suae expediendis praepediti, lucentur distributiones quotidianas.

- 1** HONcala in *opusculis, opusc. 1. tract. 4.* dicit, hos lucrari distributiones: & potest probari ex *cap. unico, de cleric. non resid. in 6.* ubi dicitur lucrari distributiones, qui non interfunt horis, propter Ecclesiae utilitatem.
- 2** Prima conclusio. Absentes à loco beneficii sui pro negotijs Ecclesiae suae expediendis, non recipiunt quotidianas distributiones. Ratio, quia sic habetur expressè *cap. cum non deceat, de elect. in 6. Sic Syluest. verb. residemia, quast. 7. D. Anton. 3. part. titul. 15. cap. 1. §. 14.* Arnil. *verbo beneficium, num. 26.* Sandoual *lib. de offic. Ecclesiastico. 6. part. cap. 17.* Couar. *lib. 3. variar. cap. 13. num. 8. vers. 8.* & Archid. & quidam alij, quos ibi refert Dominicus *dicto cap. unico. §. qui vero, Ripa tract. de peste. 2. part. num. 145.*
- 3** Nota, quod si consuetudine fuisset obtentum, ut isti recipient distributiones, valeret consuetudo, & illis deberentur. Ratio, quia est inducta ex iusta causa, & iuri conformi. Sic Couar. Sandoual, Archidiaconus *ibidem.*
- 4** Secundò nota, quod, si in hoc casu ceteri Canonici sponte darent distributiones tali Canonico absentì pro negotijs suae Ecclesiae, possent illas recipere; quia non est pura remissio, vel donatio, sed ex iustissima causa iuri conformi. Sic glossa *dicto cap. unico, vers. vtilitas, & Dominicus ibidem.*
- 5** Secunda conclusio. Praesentes in loco sui beneficii, impediti tamen ab assistentia in diuinis officijs pro negotijs Ecclesiae suae expediendis, lucentur quotidianas distributiones. Sic Couarruu. Sandoual, Dominicus, & Ripa *ibidem.* Et in hoc casu explicant isti auctores *dictum cap. unicum*, ut non contrarietur *dicto capiti, cum non deceat*, quamuis glossa *dicto cap. unico, verbo vtilitas*, hanc distinctionem reprobet, & aliter concordet dicta capita.

DVBIVM XCIV.

An absentes à loco beneficii, eo, quod sunt in Concilio generali, lucentur distributiones quotidianas.

- 1** Aliqui dicunt lucrari; & potest probari ex *cap. unico, de cleric. non resid. in 6.* ubi dicitur, lucrari distributiones, qui non interfunt propter Ecclesiae utilitatem. Hanc tenet Rebuffus in *praxi benefic. cap. de dispens. de non residendo, num. 34.* & allegat pro se Concilium Constantiense *ubi infra*; sed malè, quia oppositum dicit. Idem tenet Sandoual *lib. de offic. Ecclesiastico. 6. part. cap. 17.* & refert Iacobatium *de Concilijs, lib. 5. art. 6.*
- 2** Sit conclusio. Canonici absentes à loco sui beneficii, eo, quod sunt in Concilio generali, recipiunt fructus ac redditus beneficiorum, ac si per-

sonaliter residerent, non tamen lucentur distributiones quotidianas. Conclusio haec habetur expressè Concilio Constantiensi *sess. 19. §. Item cum absentes*; & colligitur ex *cap. cum non deceat, & Doctoribus citatis dub. praecedenti, conclusio 1.* qui afferunt, abientes à loco sui beneficii pro negotijs suae Ecclesiae expediendis non lucrari distributiones quotidianas.

DVBIVM XCV.

An Canonici existentes in studio, vel lectione Theologiae, vel seruitio Episcopi, vel Papae, lucentur distributiones quotidianas.

HONcala in *opusculis, opusc. 1. tract. 4.* dicit, existentes in Papae seruitio, non sua sponte, sed ipsius imperio, & existentes in Episcopi seruitio, lucrari distributiones. Sit

Prima conclusio. Existentes in Summi Pontificis seruitio non lucentur distributiones. Probatur, quia *cap. cum dilectus, de cleric. non resid. tantum dicitur, ut existenti in Papae seruitio distribuatur fructus praebendae, sed nomine fructuum non veniunt distributiones quotidianae, ut dixi supra*; ergo. Sic glossa *dicto cap. cum dilectus, & glossa cap. unico, de cleric. non resid. in 6. in addit. ad vers. Adferimus.* Francus *dicto cap. unico. §. statimur, num. 3.* & Dominicus *ibi eodem §. Sandoual lib. de offic. Ecclesiastico. 6. part. cap. 17.* Syluest. *verbo residemia, quast. 7.* Rosel. *ibi num. 4.* Angel. *verb. Clericus. 7. num. 2.* Arnil. *verbo beneficium, num. 62.* S. Anton. *3. part. titul. 15. cap. 1. §. 14.*

Secunda conclusio. Existentes in Episcopi seruitio non recipiunt distributiones quotidianas, si ob id impediti non interfunt diuinis officijs, Ita habetur expressè *cap. de cetero, de cleric. non resid. & docet Panormit. ibi, & glossa cap. ad audiendam, eodem tit. Sandoual, Syluest. Angel. Rosel. Arnil. S. Anton. ubi supra, Couar. lib. 3. var. cap. 13. num. 2.*

Vltima conclusio. Studentes Theologiae tempore à iure concesso, & ob id non assistentes diuinis officijs, non recipiunt quotidianas distributiones. Ratio, quia nullo iure id cauetur, sed tantum, quod recipiant fructus. Sic Cou. Sandoual, Syluester, S. Anton. Honcala, Arnil. *ibidem, glossa cap. finali, de magistris, Hostiensis in summa, tit. de magistris, num. 9.* glossa *dicto cap. unico, de cleric. non resid. in 6. vers. Receperit.* Et est textus expressus *cap. licet, de praebendis.* Atque ita declarat congregatio Cardinalium, ut refert Garcia *part. 3. cap. 2. num. 117.*

Tandem nota, idem dicendum esse ex dispositione iuris de lectoribus, seu docentibus Theologiam: patet eadem ratione. Sic Syluest. S. Anton. *ibidem, glossa, cap. finali, de magistris.* verum iam ex gratia, diebus quibus legunt, habendi sunt sicut praesentes in choro, & inferuientes, ut declarauit Gregorius XIII. audita relatione congregationis Cardinalium, ut habetur in declarationibus Cardinalium ad

cap. 1. sess. 5. num. 12. §. non debent.

DVBIVM

DVBIVM XCVI.

An habens priuilegium à Romano Pontifice, ut seruiat canonicatus per vicarium, vel, ut recipiat fructus, tanquam si praesens esset, lucretur distributiones quotidianas non assistens officijs diuinis.

1 Aliqui dicunt, habentem priuilegium, ut in absentia recipiat fructus, ac si resideret, lucrari distributiones. Sic glossa *cap. cum dilectus, vers. fructus, de cleric. non resid.* Hostiens. *cap. ad liberandum, de iudic.* Et idem dicit, quando priuilegium continet, ut recipiat fructus integrè, ac si resideret, Vincentius *cap. excommunicamus, §. Catholici, de heret. Sit tamen*

2 Prima conclusio. Habens priuilegium à Romano Pontifice, ut absens recipiat fructus beneficii, non ex eo potest recipere distributiones. Conclusio haec est certa, & à nemine negatur, quia fructuum nomine non veniunt quotidianae distributiones, ut supra notauimus. Sic Duënas regula 134. *limitatione 6. & reg. 206. initio.* Felin. *cap. Iacobus, de simon. & alij, quos refert Duënas gloss. cap. unico, de cleric. non resid. in 6. vers. adferimus, & ibi Probus num. 10.* Anchar. *ubi notab. 4.* Dominicus, & Francus *ibi §. statimur, num. 3.* Staphilæus *de literis gratia, fol. 192.* Guillelmus Calladorus *decisione unica, de cleric. non resid. Couar. lib. 3. variar. cap. 13. num. 2.*

3 Secunda conclusio. Idem censendum est contra auctores primae sententiae, quamuis priuilegium continet, ut recipiat fructus, ac si resideret, & praesens esset; quia adhuc in hoc casu non lucrabitur distributiones quotidianas. Ratio, quia differunt residere, seu praesentem esse, & interesse: is enim dicitur residere, seu praesens esse, qui in eo loco habitat, in quo Ecclesia est, cuius beneficium habet; is vero dicitur interesse, qui ipsis diuinis officijs celebrandis praesens est, & ministerium eorum celebrationi exhibet, ut optime notant Couar. *ubi supra num. 3.* glossa *dicto cap. unico, ante vers. Consuetudinem.* Dominicus *eodem cap. unico, in principio.* Hanc tenent Couar. *eodem num. 2.* glossa *dicto vers. adferimus.* Dominicus *dicto §. statimur, Francus, Anchar. Probus, Staphilæus, Guillelmus ubi supra.*

4 Tertia conclusio. Si priuilegium contineret, ut recipiat fructus, ac si praesens esset, & diuinis officijs interesset, recipere posset, etiam absens, distributiones quotidianas. Patet, quia haec debentur solis interessentibus, & priuilegium dicit, ac si interesset. Sic glossa *dicto vers. adferimus.*

5 Vltima conclusio. Si Canonici ex speciali dispensatione seruiat Ecclesiae per vicarium, non recipiet quotidianas distributiones; nec ipse, quia non personaliter seruit, nec vicarius, quia non est Canonici. Sic Couar. *eodem num. 2.* Calderinus *tit. de cleric. non resid. in cons. 1.*

DVBIVM XCVII.

An, quando Canonici excusatur à choro causa verè necessaria, at illa verè non impedit assistentiam choro, teneatur restituere distributiones. v. g. cum se excusat, ut radat barbaram, vel ut hospitem recipiat, quibus verè indiget, at ea non fecit tempore chori, sed nocte.

1 Auar. *cap. quando, Hisp. cap. 5. num. 19.* dicit teneri in conscientia restituere distributiones. Ratio, quia perinde est, ac si causa fuisset falsa; sed, causa existente falsa, tenetur restituere; ergo.

Sed idem Auar. *cap. quando, Latina cap. 5. m. 21.* mutat sententiam, & haec inquit: *Licet olim fuerim contrarie sententia, at modo probabilius credo non teneri restituere.* Ratio, quia nihil subtrahit cultui diuino, cum possit vespere tempore horarum illa facere. Et haec sententia est probabilior.

DVBIVM XCVIII.

An Canonici exiens à choro ante tempus, vel non veniens, fingens se habere certam causam ad id, cum tamen non habeat, teneatur restituere distributiones.

1 Nota, plures esse causas iustas, ob quas fas sit Canonico à choro egredi ante finitum officium, ut, si superueniret infirmitas, vel corporalis necessitas, vel aliqua alia necessitas, quae secundum statuta Ecclesiae reputatur iusta. Reputatur etiam causa rationabilis, & iusta, quando nimis fatigatus est spiritus, & causa recreationis sine scandalo aliquantulum exiret Ecclesia. Sic glossa *Clemens. 1. de celebrat. Miss. vers. Rationabilis.* Nauar. *summa Hisp. cap. 25. num. 133.* Sandoual *lib. de offic. Ecclesiastico. part. 6. cap. 15.*

Sit conclusio. Qui exit à choro notabiliter ante tempus, fingens causam se habere legitimam, cum tamen non habeat, tenetur, qui accepit distributiones, illas restituere. Ratio, quia non interest officijs absque iusta causa. Sic Nauar. *ubi supra, & cap. quando, cap. 10. num. 19.* Honcala in *opusculis, opusc. 1. tract. 4.* Palacios *verbo beneficium, sub finem.* Palud. *4. dist. 11. §. quast. 5.* Sandoual *ubi supra, & alij.*

Hinc infertur, à fortiori teneri restituere singentes causam legitimam, ut absint omnino à choro, cum tamen eam non habeant. Sic Nauar. *ubi supra, & cap. quando, cap. 5.* Hisp. *num. 20.* Lat. *num. 21.* Sandoual *ubi supra, Sotus lib. 10. de iust. quast. 5. num. 4.*

DVBIVM XCIX.

An Canonici assistentes horis, non tamen cantantes, teneantur restituere distributiones.

1 Duplex est sententia. Prima dicit, teneri restituere. Probatur, quia illae distributiones dantur illis, ut orent publicè in Ecclesia; ergo, si id non praesent, teneantur restituere. Facit etiam pro hoc Concilium Trident. *sess. 22. cap. 3.* ubi dicitur, qui non impleat

X 4

DVBIVM C.

impleverit seruitium competens iuxta formam ab Episcopo præscriptam, non acquirit dominium distributionum. Hanc tenet Navar. *cap. quando, cap. 10. Hisp. num. 29. Lat. num. 47. & cap. quando, Lat. cap. 22. num. 97.* ubi addit, non posse excusare consuetudinem aliquarum Ecclesiarum, vt non cantantes, licet submissè dicant versum, lucrentur distributiones, nisi sit à sede Apostolica confirmata, vel legitime præscripta. Eandem sententiam tenet Sandoual *lib. de offic. Ecclesiastico 6. part. cap. 16.* moderatur tamen in fine aliquantulum hanc sententiam, & concedit, quòd, ubi esset consuetudine receptum, quòd dignitates, vel Canonici cantent talia responsoria, vel antiphonas, vel quidquam aliud, sat esset id cantare. Eandem tenent quidam docti neoterici. Pro eadem sententia videtur esse Sotus *lib. 10. de inst. quæst. 5. art. 4. versic. sed aiunt, ubi hæc dicit, distributiones constituta sunt Canonici, non vt assistant, sed vt cantent.* Pro eadem sententia Nauarrus refert Caietani doctrinam, videlicet, quòd, qui submissè dicit versum sui chori, non adimplet præceptum.

2. Secunda sententia dicit, assistentes horis, licet non cantent, licitè recipere distributiones. Probat, quia sic est vsu receptum, & sic vsus interpretatus est; & ideo alij ministri destinati sunt, qui cantent; quos Capellanos vocant. Item quia, licet canonici non cantent, sua præsentia ornant chorum, & auctoritatem præbent, & distributiones dantur illis principaliter, vt sua præsentia auctorizent, & ornent chorum. Item, quia certum videtur, quòd Clerici facientes processiones, vel exequias defunctorum, non amittunt distributiones pro illis assignatas, licet malè faciant, & confabulentur. Item, quia, cum distributiones sint assistentium, siue multi, siue pauci sint, & omnes ratum habent, quòd aliqui non cantent, est sufficiens consensus, vt non teneant restituere distributiones non cantantes. Item, quia videtur huic fauere Concilium Trident. *sess. 24. cap. 12.* ubi sic dicitur, *distributiones vero, qui statim horis intersunt, recipiant;* ubi nihil dicitur de cantu. Sed de hoc cantu reliquit vsque ad finem capituli, vt circa hoc ordinet, quòd expedit, Concilium provinciale, & interim Episcopus cum duobus Canonici: vnde interim, quòd non est statutum, vel ordinatum in aliqua Ecclesia, quòd non cantantes non recipiant distributiones, illas recipient. Et per hoc respondetur ad locum Concilij citatum pro prima sententia. nam, ubi Episcopus præscripserit hanc formam, concedimus eam esse obseruandam: ubi autem non fuerit tale statutum, seu consuetudo, tenendù videtur, non teneri restituere. Hanc tenet Metina *in summa lib. 1. c. 14. §. 11.* Aragon *2. 2. quæst. 83. art. 13. fol. 870.* Pro eadem sententia est Panorm. *cap. cum olim, de sententia & re iudic. num. 6.* ubi hæc dicit, *Distributiones dantur respectu interesse diuinorum, non præcisè respectu cantus, vel alterius obsequij.* Pro eadem sententia est doctrina Caietani *in summa, verbo hora, sine,* ubi hæc dicit, *Maiores in choro non debent cantare, sed meditari, quia ab inferioribus cantantur.* Eandem tenent quamplurimi valde docti neoterici. Et hæc sententia est probabilior, & amplectenda.

An Canonici, qui, dum sunt in choro, non solum non cantant, sed nec attendunt, immò confabulantur, dum chorus cantat, teneantur restituere distributiones quotidianas.

D Vplex est sententia. Prima dicit, teneri restituere distributiones, quia perinde est, ac si non adessent, & dormirent. Sic Navar. *cap. quando, cap. 73. num. 16.* Aragon *2. 2. quæst. 83. art. 13. fol. 870.* & innuit Geslon *Alphab. 40. littera K,* & à fortiori hoc sentient auctores citati *dub. præced.* qui aiunt, Canonicos non cantantes teneri restituere distributiones. Idem tenet Nauarra *lib. 2. de restitut. c. 2. num. 202. 203. & alij.*

Secunda sententia dicit, Canonicos non attendentes, immò confabulantes in choro, lucrari distributiones. Ratio, quia (vt probauit *dub. præced.*) distributiones dantur Canonici pro assistentia in choro, & vt chorum sua præsentia auctorizent; ergo, sicut Clerici sumus aliquod comitantes, licet confabulentur, licitè acquirunt stipendium, quia datur illis, vt comitentur, & auctorizent; sic Canonici, &c. Item, quia sic vsu receptum est. Hanc tenet Metina *in summa lib. 1. c. 14. §. 11.* Idem tenet Henriquez à me consultus, & quamplurimi ex neoterici admodum docti Magistris. Et hæc videtur mihi probabilior.

DVBIVM CI.

An Canonici, qui non recitat officium diuinum nec in choro, nec priuatim, si assistat in choro, teneantur restituere distributiones quotidianas.

M otus proprius Pij V. *suprà* relatus *dub. 22.* videtur obligare expressè Canonicos non recitantes ad restituendum distributiones. Et sic tenet Nauarra *lib. 2. de restit. cap. 2. num. 224. 225.* Aragon *2. 2. quæst. 83. art. 13. sine,* & quos habes *suprà* *dub. 38.* dicentes, Canonicum non recitantem teneri aliis Canonici restituere distributiones.

Sit conclusio. Canonici, qui assistunt choro, licet nec in choro, nec priuatim recitent horas Canonicas, non tenentur restituere distributiones quotidianas. Probat, quia, quia istæ distributiones dantur pro assistentia in choro, & sunt stipendium illius assistentiae, vt probauit *suprà* *dub. 98.* ergo, si Canonicus assistat choro, licet non impleat præceptum recitandi, illas lucrabitur. Secundo probatur, quia in Concilio Lateranens. non recitantes tantum obligantur ad restituendum fructus beneficiorum, sed distributiones quotidianas non veniunt nomine fructuum, vt probauit *suprà* *dub. 38.* ergo. Tertio probatur ex his, quæ diximus *suprà* *dub. 83. & 84.* ubi non obligauimus non recitantem ad restituendum omnes fructus beneficij, sed diximus, deducendam esse aliquam partem, quam meretur ratione aliorum ministeriorum, etiam in Canonico, & hoc etiam de grossa beneficij: ergo longè aberit obligatio restituendi distributiones, maxime cum hæc respondeant labori, & ministerio assistendi choro.

Pro hac sententia sunt omnes allegati dubijs citatis, qui asserunt, propter solam assistentiam deberi

DVBIVM CIII.

An diebus, quos de reele vocant, concessis Canonici, vt, etiam si horis non intersint, lucrentur distributiones, licitè eas acquirant, licet illos malè expendant, absque iusta causa.

N Auar. *cap. quando, cap. 5. Hisp. & Lat. num. 18. 19.* dicit, statutum concedens dictos dies de reele, intelligendum esse iusta interueniente causa, & *cap. quando, Lat. cap. 21. num. 64.* dicit, quòd, qui principaliter dies, vel menses, de reele statuto concessos accipit ad peregre proficiscendum, visendum cognatos, vel amicos, vel ad alia iusta negotia, non peccat, nec tenetur restituere distributiones, licet multis horis, in quibus officium dicitur in choro, intendat ludis, vel aliis rebus vanis; quia, quòd principaliter intenditur, est attendendum; qui tamen principaliter ad hæc vana acciperet illos dies, peccaret, & teneretur in conscientia restituere distributiones.

Sit tamen conclusio: Diebus, quos de reele vocant, licitè lucrantur Canonici non assistentes horis distributiones, quas illis statuta Ecclesiarum concedunt, licet prædictos dies perperam, & vanè expendant. Ratio, quia prædicti dies absolute conceduntur, vt aliquam requiem habeant Canonici toto anno assistentes horis, & iustum est, eam requiem eis concedi. Item, quia sic vsus interpretatus est. Sic nonnulli maxime docti recentiores. Vtrum autem fruatur diebus de reele, qui per totum annum non residet, statim dicam *dub. sequenti.*

DVBIVM CIV.

Vtrum Canonici per totum annum non residens possit frui diebus, quos vocant de reele.

R atio dubitandi est, quia hi dies conceduntur ad residendum requiem, & leuamen.

Dico, quòd his funguntur, nisi in Ecclesia statuta, vel consuetudine in ea recepta est declaratum oppositum. Ratio, quia hæc lex est edita in fauorem communem totius Capituli, at lex edita in bonum commune non cessat, cessante sine, in quodam particulari, vt patet in sciuntij lege, & docet cum aliis Couar. *cap. cum omnes, de testam. n. 9. Soto lib. 4. de inst. quæst. 5. art. 3. Ledesim. 2. 4. quæst. 18. art. 1. dub. 12.* at hic non cessat finis in communi, sed in quodam particulari. Deinde, quia etiam in hoc particulari non cessat omnino finis; finis enim horum dierum de reele, est non solum ad requiem capitularium, sed etiam, ne sint ita alligati, & constricti, vt non possint abesse, vel vno temporis puncto, quin multentur, & solacere cogantur. Ad hoc conceduntur in constitutionibus Ecclesiarum aliquot dies de reele, scilicet, vt possint absque vlla pena abesse à choro; atque hic finis adhuc manet in hoc particulari, cum præter hos dies, compellantur soluere ad vltimum vsque marauctinum. Atque hoc ipsum aliquibus viris doctis, quos ego consului, fuit visum.

deberi distributiones, & non esse restituendos integros beneficij fructus, sed deducendam partem, quæ correspondet aliis ministeriis. Et eam tenent quidam valde docti recentiores, & ad motum proprium Pij V. respondent non esse vsu receptum cum hoc rigore, quòd & nos *suprà* diximus.

DVBIVM CII.

An Canonici, qui intrando in chorum, indeque egrediendo, constitutum signum punctum obseruant, ita, vt nec ante egrediantur, nec post permaneant, teneantur restituere quotidianas distributiones.

N Ota, per statuta Ecclesiarum constitutum esse qua parte Missæ, vel horæ debeant Canonici in chorum ingredi, vt acquirant distributiones. Communiter autem statuta habent, quòd dispositum est in Concilio Basilien. *sess. 21. cap. quo tempore quisque debeat esse in choro,* ubi sic dicitur, *Qui in matutinis ante finem Psalmi, Venite, exultemus, & in aliis horis ante finem primi Psalmi, & in Missa ante vltimum Kyrie eleison vsque ad finem diuino officio non interfuerit, nisi forte necessitate cogente, petita, & obtenta à Præside chori licentia, discedere oporteat, pro illa hora absens habeatur.* Duplex est sententia,

1. Prima dicit, quòd, si residuum temporis negotij Ecclesie Canonicus expendat, lucratur distributiones: si autem ociose, & sine bona causa ab sit, non acquirit distributiones, licet statutum, aut consuetudo talis Ecclesie illum excuset. Ratio, quia intentio statuti fuit pro causis iustis, alias esset irrationabile, & iniustum. Sic Palud. *4. dist. 15. quæst. 5. art. 3. conclus. 9.* Nauar. *cap. quando, cap. 5. Hisp. num. 18. & 19. Lat. num. 20. & cap. 21. Lat. num. 63.*

2. Secunda sententia docet, quòd isti, qui sine causa rationabili non ingrediuntur chorum vsque ad punctum statutum, licet malè faciant, at ubi non esset manifesta statuti peruersitas, lucrarentur distributiones, nec ad vllam restitutionem tenerentur. Probat, quia, postquam totum collegium more, & vsu legem condidit, nisi manifestè prauitatem, & corruptelam præ se ferat, nemo eiusdem Societatis tenetur amplius de legislatione dissentire, sed satisfacere seruando talem legem. Secundo probatur, quia, vt bene ait Nauar. *ubi infra,* illa non censetur pars notabilis, vt ob id deperdat Canonicus distributiones. Hanc tenet Soto *lib. 10. de inst. quæst. 5. art. 6. circa finem, conclusio 5.* Nauar. *summa Hisp. cap. 25. num. 133.* Henriquez à me consultus, & alij. Et hæc sententia est probabilior.

Nota tamen, quòd prior sententia, quo ad hoc, est vera, & colligitur apertè ex *cap. unico, de cleric. non resid. in 6.* scilicet consuetudinem vtrumque legitime inductam, qua obtentum sit distributiones debere consequi eos, qui initio diuinorum officiorum adfuerint, licet statim à choro exeant, esse iniquam, & in foro conscientie non excusare à restitutione distributionum. Sic Sandoual *lib. de offic. Ecclesiastico 6. part. c. 15.* ubi plures Iurisperitos refert. Idem Couar. *lib. 3. var. cap. 13. num. 8. sine, & alij.*

DVBIUM CV.

An eadem assentientia requiratur in annu-
sariis defunctorum ad ea lucranda, quam
diximus requiri in distributionibus quoti-
dianis.

- 1 Sit conclusio. Eadem omnino assentientia requiratur ad lucrandas elemosynas pro annu-
sariis, quæ requiruntur ad lucrandas distributiones
quotidianas; & consuetudo contraria nihil ob-
stat, sicut infra dicemus, consuetudinem non va-
lere circa distributiones quotidianas. Sic habet
expressè cap. unico, de cleric. non resid. in 6. sine,
vbi id etiam docent glossa, & omnes Doctores.
- 2 Sed quid, si testator quidam fieri iusserit annu-
sarium in quadam Ecclesia collegiali assisten-
tibus Canonicis, & quod solum illi lucrarentur,
qui adessent; lucrabiturne, qui est impeditus pro-
pter infirmitatem, aut aliam causam sufficientem
ad lucrandas distributiones quotidianas, iuxta
cap. unicum, de cleric. non resid. in 6. atque ob hoc
non adest.
- 3 Ratio dubitandi est, quia, licet dicto cap. unico
dicatur, idem esse de annu-
sariis dicendum, & de distributionibus, & sic annu-
sariis lucrari absentes ex dictis causis: at id videtur intelligen-
dum, quando annu-
saria simpliciter, & absque
nulla alia expressione voluntatis testatoris relin-
quuntur; at in nostro casu testator expressit, nolle
lucrari, nisi præsentibus; ergo non enim credendum
est, dictum cap. unicum voluisse disponere contra
expressam testatoris voluntatem, qui de se sua
potest disponere.

- 4 At dicendum est, lucrari. Primum, quia, cum sit
dispositum, cap. licet, de præbend. quod distribu-
tiones quotidianæ tantum debentur illis, qui inter-
sunt horis, nihilominus caput unicum, de cleric. non
resid. præsentibus reputat infirmos, & legitimè im-
peditos, &c. & ibi decernit, idem dicendum de an-
nu-
sariis: ergo, licet clausula testatoris dicat,
quod detur annu-
sarium hoc præsentibus, cen-
setur præsentibus infirmis, &c. Item, quia Anchar.
eodem cap. unico, notab. 6. dicit, quod, licet statuto
alicuius Ecclesiæ caveatur, non dari distribu-
tiones, nisi interessentibus diuinis, includuntur ibi,
qui non possunt interesse ex causis eo cap. unico
expressis; quia tales, inquit, pro præsentibus re-
putantur, in tantum, quod, si quis iuravit conti-
nuò residere, non est petiturus, si non residet ex
causis illo cap. unico expressis; quia fingitur residere
in iure: & licet statutum non comprehendat ca-
sum fictum, at, si ille casus fictus procedit à iure
communi, ad talem casum fictum extenditur sta-
tutum: ergo similiter in nostro casu, licet clausula
testamenti requirat præsentiam ad lucrandum
annu-
sarium, censetur præsentibus, qui ex dictis
causis absens est. Tertio, quia testator non omni-
no expressit, esse suam voluntatem, vt absens ex
morbo, vel alia causa non lucraretur, sed tantum
dixit velle, vt soli præsentibus lucrarentur, & ita
dubium est, an voluerit excludere absentes ob in-
firmitatem, &c. At testator in dubio videtur magis
elegisse viam iuris communis, quam specialis,
Lin testamenti. C. de testam. milit. & ita dixit Aretin.
Vltima §. 1. versic. testator. ff. de vulg. & pupill. substit.
Barr. l. Lucius, eodem tit. Mantica lib. 6. de coniect. vl-
tima volunt. tit. 6. num. 16. quod ad eod. verum est,

quod in dubio dispositio testatoris, si potest aliter
interpretari, non debet intelligi, vt inducat ali-
quid exorbitans à iure, tamen hoc testator po-
tuerit inducere. Casus est notabilis, & ibi Bartol.
l. xori. §. 1. ff. delegat. 3. glossa l. talis scriptura. ff. de
legat. 1. Mantica eodem num. 16. Ergo hæc dubia tes-
tatoris dispositio intelligenda est secundum ius
commune dicti cap. unico, vt scilicet soli lucrarentur
præsentibus, nisi absint ob morbum, &c. Quarto,
quia expressio eius, quod tacite inest, nil operatur,
nec addit, cap. significasti, de elect. nec, qui declarat,
statuit, l. hæredes palam, §. sed et si notam, ff. de testam.
& docent Nauar. summa cap. 2. 1. Hip. num. 44. in
vtraque Latina num. 43. Felin. cap. ad audientiam,
el. 2. de rescript. num. 8. Cum ergo hæc conditio ap-
posita à testatore, scilicet, vt non lucrarentur an-
nu-
saria, nisi præsentibus, tacite inest propter ius
commune, dicto cap. unico eam exprimens, eius ex-
pressio nihil nouum inducit, nec aliquid opera-
tur. Vltimo, quia non inducunt formam, nec condi-
tionem ea, quæ iure insunt, etiam ab homine
expressa fuerint, saltem, quando non alio modo,
nec alia forma exprimuntur, quam iure expressa
sunt, l. condiciones, qua intrinsecus, ff. de condit. & de-
monstrat. l. 3. ff. de legat. 1. cap. significasti, de elect. vbi Pa-
normit. num. 6. & communis omnium sententia
hoc notat, vt refert, & sequitur Couar. cap. anima
mater, 1. part. §. 9. num. 8. Cum ergo hæc conditio
posita à testatore, scilicet, quod non lucrarentur an-
nu-
sarium nisi præsentibus, sit in iure expressa, &
non exprimat alio modo, nec verbis specialio-
ribus à testatore, quam iure expressa sit, non in-
ducit formam, nec conditionem nouam, & sic lu-
crabantur hoc annu-
sarium absentes ob in-
firmitatem, &c. vt lucrarentur stando in solo iure
communi, d. cap. unico. Et sic sensere docti recentio-
res à me consulti.

DVBIUM CVI.

An ei, qui interest diuinis officiis ratione duo-
rum officiorum, vt, si es Canonicus, & Deca-
nus, debeantur duplices distributiones quo-
tidianæ.

DVplex est sententia.

1 Prima ait, non deberi duplices. Ratio,
quia distributiones dantur pro assentientia diuinis
officiis, sed ille non est præsentibus, & assistit nisi vt
vnus; ergo non lucratur duplices distributiones.
Sic Butrio cap. cum olim, de sententia, & ve iudic.
Francus cap. unico, de cleric. non resid. in 6. Ludouic.
Gomez, & Rochus de Curte, quos refert Couar.
vbi infra.

Secunda sententia docet huic deberi duplices
distributiones quotidianas. Probatur ex dicto cap.
cum olim, vbi dicitur, talem habere duplicem vo-
cem de electionibus; ergo pari ratione in choro
habebit duplices distributiones. Sic Ioan. Andr.
Panorm. & Felin. dicto cap. cum olim. Bald. & Car-
din. quos refert, & sequitur Couar. lib. 3. variar.
cap. 13. num. 6. Auiles cap. 1. Prætorum, §. officio,
num. 10.

Sit conclusio. Hæc secunda sententia est pro-
babilior, saltem, vbi consuetudine fuerit recepta,
quia quando in iure dubium est, consuetudo est
optimus iuris interpret. Sic Bald. Cardin. quos
refert, & sequitur Couar. ibidem.

DVBIUM

DVBIUM CVII.

An concionator, cui dantur sex dies præcedentes
concionem, vt possit abesse lucrans distribu-
tionibus, possit illis diebus adesse, & loco illorum
aliis frui.

1 Videtur mihi, non posse id facere eiusmodi
concionatorem, illa enim est indulgentia
dici annexa, sicut, si Pontifex concedat mihi pri-
uilegium, vt quatuor proximis diebus festis non
audirem sacrum, non possum hos dies in alios
quatuor dies festos subsequentes commutare, ne-
que beneficiarius, qui ratione morbi excusatur
à recitando officio, si velit, etiam cum detrimento
sue salutis tunc recitare, non potest postea sanus
effectus omittre recitationem per tot dies, quot
recitauit ægrotus, sed tenebitur recitare, & alio-
qui, si non recitat, restituitur fructus illorum die-
rum, quia illa excusatio à recitando erat annexa
& allegata illis diebus, atque ad eod. non potest ad
alios transferri.

2 Hinc patet resolutio ad similem casum, an scilicet,
qui ratione morbi semel excusatus est ab
essentia chori, & à morbo liberatus non tendit
prima vice via recta in suam Ecclesiam, quia præ
infirma valetudine non potuit accedere, sed ad-
iuit Ecclesiam propinquorem auditurus sacrum,
lucraretur distributiones, quæ secundum Ecclesiæ
statutum non acquiruntur, nisi primum exiens
recta via tendat in suam Ecclesiam, etsi iam ami-
sit, quia non tendit, possit distributiones illas
accipere, & illos dies, quibus ratione morbi ex-
cusatus est, computare in diebus vacationum,
quos de reele vocant.

3 Respondetur, illas non lucrari, si prius adeat
ad propinquorem Ecclesiam, quam ad suam,
etiam si id faciat præ infirma valetudine, ratione
cuius non possit accedere ad suam Ecclesiam. Ra-
tio est, quia ad lucrandas distributiones est condi-
ticio, sine qua non, vt primum exitus post ægritu-
dinem debeat fieri via recta in suam Ecclesiam;
atque ita, non seruata hac conditione, non lucratur
distributiones, neque potest illas accipere die-
bus, quos vocant de reele, si iam illas amisit non
eundo primo exitu ad suam Ecclesiam, vel quia
amisit ius ad fruendum, quod vocant patitur, pro-
pter rationem supradictam, quia hæc excusatio
est allegata illis diebus, nec potest transferri ad
alios.

DVBIUM CVIII.

An, si ceteri Canonici remittant distribu-
tiones quotidianas non assistenti horis cano-
nicis, possit ille iura conscientia non resti-
tuere.

TRiplex est sententia.

1 Prima dicit, quod si ceteri remittant, non
teneatur illa restituere, quando illæ distributiones
accrescunt aliis præsentibus. Ratio, quia illi Ca-
nonici sunt veri domini, & habent ius ad illas
distributiones; ergo possunt illas remittere. Sic
glossa cap. unico, de cleric. non resid. in 6. vers. suas, &
ibi Francus §. qui vero, num. 4. & ibi Dominicus di-
cto §. qui vero. Syluest. beneficium §. quæst. 3. Angel.
Clericus 7 num. 8.

Secunda sententia docet, valere remissionem, 2
quando ea non ferret in fraudem legis; si autem
ferret in fraudem legis, & cultus diuini detrimen-
tum, vt si generaliter omnes sibi iniunctum remit-
tant distributiones, non valerent. Sic Gabr. 4. dist.
15. q. 8. art. 2. conclus. 2. Nauar. summa Hip. cap. 2. §.
num. 133. Honcala in opusculis, opusc. 1. ar. 4. q. de di-
tributionibus quotidianis. Sandoval lib. de offic. Ec-
clesiastico 6. p. cap. 17. & alij. Et de hac remissione
intelligit Sandoval decretum Concilij citradum.

Tertia sententia docet, nullam remissionem 3
excusate, quominus Canonici absens teneatur
distributiones restituere. Probatur, quia distribu-
tionum perditio est principaliter induta in fa-
uorem publicum cultus diuini, sed consensus fru-
natorum ius publicum tollere nequitur. Item,
quia Concil. Trident. sess. 24. cap. 12. de reform. di-
cit, absentes non posse lucrari distributiones, non
obstante quavis remissione, vel collatione. Sic
Archid. quem refert glossa dicto vers. suas. Et colli-
gitur ex doctrina glossæ ibi, credit enim remis-
sionem valere, quia (inquit) non dicitur in illo ca-
pite remissionem non prodesse. Cum ergo in
Concilio Trid. dicatur, remissionem non pro-
desse, iuxta hanc glossæ doctrinam, dicendum est,
modò remissionem non valere. Item tenet Nauar.
cap. quando, latine cap. 22. num. 49. Henriquez lib. 7.
de indulg. cap. 36. num. 4. & alij. Atque hæc senten-
tia tenenda est.

DVBIUM CIX.

An si Canonicus absens restituit distributiones
quotidianas aliis Canonicis quibus acce-
rsum, & illi distributiones iam restitutas
reddant ipsi restituenti, possit talis Canonicus
absens illas recipere.

1 Sit conclusio. Si restituitio ferret cum pacto de
donando postea distributiones restitutas, talis
redditio, seu donatio non valeret, quia effectus
idem est, ac si non restitueret: at si bona fide sine
fraude restitueret distributiones, & alter liberè
sine dolo, & metu ei redderet ex intuitu amicitie,
valeret talis redditio, seu donatio. Ratio, quia
Concil. Trident. sess. 24. c. 12. de reform. vetat re-
missionem, non verò donationem re iam restitu-
tæ: & cum sit poena, non est extendenda. Item,
quia longè distant, proprie loquendo, remissio, &
donatio, licet largo modo paria sint. nam factus
quis remittit, quam donat. Et confirmatur, quia
pater potest ultra tertium, & quintum remittere
vsumfructum filio, at nequit donare filio ultra
tertium, & quintum. Hanc tenet Nauar. cap. quan-
do, latine cap. 22. n. 50. & hoc idem in alio simili
tenent glossa cap. statutum, de rescript. in 6. §. si quis
autem, vers. remissione, & Dominicus eodem §. Sylu.
index 1. q. 8. Armil. num. 6. Angel. n. 8. Rosel. index 1.
num. 6. Cum enim dicto cap. statutum, decretum sit
iudicem Ecclesiasticum delegatum teneri resti-
tuere munera accepta, non obstante partis remis-
sione, concludunt dicti authores, quod si finito
iudicio, iudex restitueret munera in fraudem, vt
sibi postea redonarentur, non valerent, secus, si re-
stitueret sine fraude, & ille liberaliter redona-
ret. Hanc etiam in propriis terminis tenet Hen-
rico §. qui vero. Syluest. beneficium §. quæst. 3. Angel.
Clericus 7 num. 8.

DVBIUM

D V B I V M C X .

An consuetudo inducitur, ut Canonici non assistentes horis, lucrentur distributiones quotidianas, eos excuset, quominus distributiones perceptas absque assistentia teneantur restituere.

1. Si prima conclusio. Consuetudo, ut absentes recipiant distributiones quotidianas, generaliter inducitur, eos non excusat a restitutione. Probatur, quia cap. unico, de cleric. non resid. in 6. statuitur, absentes non lucrari distributiones, non obstante quaui consuetudine. Et idem definitur Concil. Trident. sess. 24. cap. 12. de reformat. & idem tenent omnes Doctores citandi.

2. Secunda conclusio. Si consuetudo induxerit, ut dentur distributiones quotidianae absentibus in eo casu, quo de iure dubium est, an absentibus debeantur, & sit legitime praescripta, valebit. Ratio, quia per hanc consuetudinem nil aperte iuri contrarium inducitur. Sic Baldus, Decius, Exeas, Rochus de Carte, quos refert, & sequitur Couar. lib. 3. var. cap. 13. num. 3. Duernas regula 206.

3. Tertia conclusio. Licet consuetudo generalis, ut absentibus debeantur distributiones, non valeat: si tamen ex peculiari, & speciali causa in aliqua Ecclesia inducitur fuerit, ob aliquam specialem rationem iustam, valebit: ut, si in aliqua Ecclesia consuetum sit, distributiones absentibus deberi, modo hi abint causa studij, vel ad breue tempus. Sic Exeas, Decius, quos refert, & sequitur Couar. eodem cap. num. 5. Sandoual lib. de offic. ecclesiastico 6. part. cap. 17. Duernas ubi supra.

4. Quarta conclusio. Non tantum consuetudo praeterita non valet, sed etiam non valebit consuetudo futura, ut Canonici non assistentes lucrentur distributiones. Ratio, quia, quando lex, vel canon improbat consuetudinem ob eius iniquitatem, censetur reprobare non tantum praeteritam, sed etiam futuram consuetudinem; eadem est ratio vtriusque, de quo alibi latius; at in hoc casu reprobat consuetudo, ut iniqua. Sic Prob. quem refert, & sequitur Couar. eodem n. 5.

5. Quinta conclusio. Etiam consuetudo immemorialis censetur in hoc casu reprobata. Ratio, quia, quando canon improbat consuetudinem, ut iniquam, censetur etiam reprobare immemorialem, propter rationem dictam conclusione praecedenti; at hoc casu censetur reprobata haec consuetudo, ut iniqua, ut dixi conclusione praecedenti ex Couar. ergo.

6. Sexta conclusio. Consuetudo valebit, ubi post decretum Concilij fuerit ex consensu summi Pontificis inducitur, ut distributiones dentur absentibus. Ratio, quia consensus summi Pontificis inducit dispensationem. Ita Exeas, Panorm. quos refert, & sequitur Couar. dicto n. 5. Duernas ubi supra.

7. Tandem nota, aliquos, quos refert, & sequitur Duernas ubi supra, asserere valere consuetudinem, ut qui interessent certis horis, lucrentur omnes distributiones, licet non interessent omnibus horis: sed Sandoual ubi supra alios referens hoc reprobat, & merito, quia intentio dicti canonici, & Concilij Trid. est, ut qui non interest alicui horae, non lucretur illius horae distributionem, non obstante quacumque consuetudine.

D V B I V M C X I .

An hucusque dicta de distributionibus quotidianis locum habeant in Ecclesiis, ubi canonicatus nullos habet redditus, praeter distributiones.

Si prima conclusio. Decreta in Concilio Trid. & cap. unico, de cleric. non resid. in 6. quae hucusque dicta sunt, non habent locum in Ecclesiis, ubi canonicatus nullos habet redditus, praeter distributiones quotidianas. Ratio, quia non debet esse canonicatus absque vllis fructibus. Vnde in iis Ecclesiis standum est earum consuetudini. Sic glossa dicto cap. unico, vers. receperit.

D V B I V M C X I I .

An Canonici non assistentes horis, nec recipientes quotidianas distributiones, peccent.

Triplex est sententia. Prima dicit, nullo modo peccare, nisi sequatur detrimentum cultus diuini. Ratio, quia est lex disunctiva, scilicet, ut facris interessint, vel distributiones amittant. Sic Medina 1. 2. quest. 6. art. 4. ad 2. fol. 87.

Secunda sententia dicit, peccare mortaliter, quando citra iustam causam communiter ad Ecclesiam non confluunt, vel quando Ecclesia patitur notabilem iacturam, & dicit haec sententia, hoc tantum habere verum in beneficiariis Ecclesiarum regularium, vel collegialium. Probatur ex cap. finali, dist. 92. ubi tales a clero deponi iubentur: quae poena, cum grauis sit, non infligitur nisi pro culpa mortali. Sic Syluest. verbo hora, quest. 10. Angel. num. 25. 26. Greg. Lopez part. 1. tit. 6. l. 34. vers. en la Iglesia.

Tertia sententia dicit, hos non peccare mortaliter, quando non interuenit contemptus, vel non notabilem patitur iacturam cultus diuini; peccare tamen venialiter, quando sine iusta causa non interfunt officio diuino. Sic Doctores citandi. Sit

Prima conclusio. Si ex tali absentia omittitur officium diuinum publicum, quod alias erat dicendum, vel alias notabiliter laeditur cultus officij diuini, est peccatum mortale; & in hoc conuenimus cum secunda sententia: & probatur ex capite, quod illa pro se adducit. Item ex cap. cum ad hoc, de cleric. non resid. ubi Gregorius VIII. praecipit Patriarchae Antiochia, ut cogeret Canonicos illius Ecclesiae ad residendum, & alios illos priuaret fructibus. Hanc, praeter Doctores secunda sententia, tenent Caiet. in summa, verbo hora, versio. Quo ad quintum. Tabien. ibi num. 28. Armil. num. 21. Sandoual lib. de offic. ecclesiastico 5. part. cap. 4. Nieuia in summa, tit. 65. Nauar. cap. quando, cap. 5. Hisp. num. 14. 15. Lat. num. 14. & Lat. c. 21. num. 34. & nonnulli docti recentiores.

Secunda conclusio. Si propter talem absentiam non laederetur notabiliter cultus diuinus, nec esset contemptus, non esset peccatum mortale. Ratio, quia, cum non fiat notabilis iniuria, non censetur materia adeo grauis, ut obliget ad mortale. Sic contra auctores secunda sententia tenent omnes Doctores citati pro prima conclusione.

Tertia conclusio. Etiam in hoc casu esset peccatum

catum ventale, si Canonicus absque iusta causa abesset horis. Ratio, quia ad hoc dantur Canonicis beneficia, ut assilant cultu diuino, & distributiones nec augent, nec minuunt hanc obligationem; illa enim obligatio ex beneficii titulo oritur, & distributiones dantur ad inuitandum, ut promptiori animo concurrant: vnde non excusantur a culpa ex eo, quod distributiones amittant non assilendo. Sic Caiet. Sandoual, Nauar. ubi supra, & praedicti recentiores.

7. Nota, omnes tres conclusiones positas habere etiam locum in beneficiariis, cuiuscumque Ecclesiae, quae talis est, ut teneantur in eam beneficiatij confluere ad dicendas aliquas horas in comuni, ut vespertas. Sic Nauar. locis citatis, Enriquez in suis scriptis, referens nonnullos Salmantinos Magistros.

D V B I V M C X I I I .

An Episcopi teneantur interesse officio diuino in Ecclesia.

Caietanus in summa, verbo Episcoporum peccata, ponit inter Episcoporum peccata non interesse diuinis officiis in Ecclesia, saltem diebus Dominicis. Probatur ex cap. Episcoporum, de consecrat. dist. 3. ex Concil. Aurelianensi, ubi decernitur, quod Episcopus, si non fuerit infirmitate impeditus, non abiat ab Ecclesia diebus Dominicis. Et Turrecem. dicto cap. Episcopus, dicit idem: & addit, idem dicendum esse de diebus solemnibus; quia per dies Dominicis intelliguntur etiam dies solemnes.

Alij vero strictius loquuntur, & volunt alijs etiam diebus teneri interesse horis, per cap. peruenit 7. q. 1. & ad cap. Episcopus respondent, quod tantum vult diebus Dominicis non posse excusari, nisi ob infirmitatem, vel aliam consimilem causam; at caeteris diebus ob leuiorem. Sic Syluest. verbo hora, q. 10. Ang. n. 26. Nauar. cap. quando, cap. 5. Hisp. n. 16. 17. Lat. eisdem numeris, & num. 14. ubi subdit non esse peccatum mortale, Episcopum abesse, nisi, quando graue damnum pareretur cultus diuini. Eandem sententiam tenet Sandoual lib. de officio Ecclesiastico, part. 5. cap. 3.

Sit tamen conclusio. Cum Episcopi regulariter habeant iustas occupationes aliorum negotiorum, quae expediunt ad bonam suorum Episcopatum gubernationem, communiter excusantur ab assistendo in Ecclesia; debent tamen curare ab alijs se negotijs expedire, ut saltem Dominicis, & festis diebus assistent in suis Ecclesijs. Sic Sandoual ubi supra, & nonnulli docti recentiores.

C A P V T I I I .

De Simonia.

Quoniam simonia frequentius in beneficiis committi solet, ideo de ea proximè post beneficia tractandum est.

S U M M A R I V M .

Dub. 1. Quid sit simonia.

2. Quo iure sit prohibita simonia, & an aliqua sit simonia soluta de iure Ecclesiastico.

Th. Sanchez Confil. moral. Tom. I.

3. An Papa posse esse simoniacus, & simonia poenas incurere.

4. An vendere spiritualia naturalia, ut scientias, & artes, quae humano sudore comparantur, sit simonia.

5. An vendere pretio Theologiae sit simonia.

6. An sit simonia pro actibus virtutum pretium dare.

7. An pro sacramentis liceat pretium recipere.

8. An liceat pretium offerre pro sacramentis ministrandis ad redimendum excommunicationem.

9. An liceat pretium dare, quando superior iniuste intercommunicauit, suspendit, vel interdixit, ut absoluat.

10. An pro labore in ministerio sacramentorum, vel aliorum spiritualium operum imperio liceat pretium recipere.

11. An liceat ministris Ecclesiae accipere stipendium sustentationis pro ministerio verum spiritualium, ut sacramentorum, praedicatione, celebratione Missae, &c.

12. An sit simonia, si ministri spiritualium intendant stipendium sustentationis, tanquam finem principalem, ita, ut, illo cessante, nullo modo ministrarent, ut si Canonicus vadat ad choram principaliter propter distributiones.

13. An pro necessarijs mortuorum exequijs pretium recipere sit simonia.

14. An pro loco sepulturae pretium dare sit simonia.

15. An pro sacramentalibus, & usu materiae sacrae pretium recipere sit simonia.

16. An liceat munera alicui offerre, ut faciat aliquod bonum, v. g. ut audiat sacrum, intret in religionem, vel, ut desinat a malo, vel, ut fornicetur.

17. An sit simonia pretium recipere pro actibus procedentibus a potestate spirituali, id est, pro vitijs testatibus spiritualibus.

18. An liceat Episcopis pro visitatione Ecclesiarum sui Episcopatus accipere procuratores, si stantur, quae dicuntur manuales.

19. An sit simonia accipere pecuniam pro collatione ordinum.

20. An sit simonia, si Notarij Episcoporum pretium recipiant pro literis testimonialibus ordinum, dispensationum, & beneficiorum collationis, & pro scribendis literis dimissorys.

21. An sit simonia pretium recipere pro sententia iudicis, & testimonio testis, patrocinio Advocati.

22. An sit simonia dare, vel recipere pretium pro omissione alicuius actus spiritualis, ut pro non celebrando, pro non absolueno, &c.

23. An sit simonia dare pretium pro ingressu in religionem, vel in confraternitatem, id est, confratria.

D V B I V M I .

Quid sit simonia.

Si conclusio: Simonia est studiosa voluntas aliquid spirituale, vel spirituale annexum emendi, vel vendendi, id est, actus voluntatis liber, & deliberatus emendi, vel vendendi, sub quo comprehenditur omnis contractus, in quo pretium intercedit, siue sit emptio, vel venditio, vel locatio, vel permutatio: & nomine pretij intelligitur quoduis pretio aestimabile.

Nota, quod nomine rei spiritualis, quae est obiectum simoniae, intelliguntur, quae a Deo, ut est

Y author